

บัวเป็นเด็กสาวชาวอีสาน ที่ดินรณอยากจะมีชีวิตอยู่ในเมืองหลวงเช่นเดียวกับสาว ๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน จึงรีบร่ำพ่อแม่ขอเข้ามาเรียนต่อในกรุง ฯ วิชาที่บัวเลือกเรียนก็คือวิชาเสริมสวย . เพราะเป็นวิชาที่ประหยัดทั้งเวลาและทุนทรัพย์ ทั้งยังสามารถทำนินกิจการด้วยตนเองได้ภายหลังจากรเรียนสำเร็จแล้ว โดยอาจจะเริ่มต้นจากร้านกระจอกงอกง่อยและค่อย ๆ ขยับเลื่อนฐานะขึ้นเป็นร้านใหญ่โอ่โถงในภายหลัง อาจมีวิธีการเรียกลูกค้า โดยหากระเทยหน้าตาดี ๆ มาประจำร้านสักคนหรือสองคน หากที่จิริจะก้านแพรวพราวสักหน่อยเท่านั้นเอง ชักร้านร้านจะ “ดัง” ลูกค้าก็มากมายรับกันไม่หวาดไม่ไหว

พ่อและแม่พาบัวมาฝากฝังกับคุณเดช ซึ่งเป็นสถาปนิกมือเยี่ยมของกรุงเทพ ฯ พันเพของคุณเดชก็เป็นคนบ้านนอกเช่นเดียวกัน เคยอยู่บ้านเรือนเคียงกันในสมัยก่อน ต่อมาคุณเดชอพยพมาตั้งถิ่นฐานในกรุงเทพ ฯ พร้อมกับได้ภรรยาเป็นชาวกรุงด้วย มีชื่อว่าเพ็ญพักตร์ ฐานะของคนทั้งคู่จั่วว่าดี เพราะขยันช่วยกันทำมาหากินตัวเป็นเกลียว ไม่สุร่ยสุร่าย เมื่อพ่อแม่บัวพิจารณาตั้งนี้แล้ว จึงเห็นพ้องต้องกันว่า ผู้ปกครองของบัวในกรุงเทพ ฯ ควรที่จะเป็นสามีภรรยากันอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุดังกล่าว บัวจึงได้ชื่อว่าเป็นชาวกรุงกับเขาเช่นมาทันที่รถไฟเข้าสู่สถานี่หัวลำโพง

ชีวิตของบัวในเมืองหลวงช่างวุ่นวายเสียยิ่งนัก เข้าชั้นบัวต้องกระวีกระวาดออกจากบ้านแต่เช้า บ้านของบัวอยู่ถึงบางเขน แต่โรงเรียนเสริมสวย “เกศสยอง” อยู่ถึงสยามสแควร์ บัวต้องใช้เวลาเล่นกายกรรมห้อยโหนอยู่ถึง 40 นาทีเศษ ๆ (ถ้ารถไม่ติด) หรือใช้เวลาชั่วโมงเศษ ๆ (ถ้ารถติด)

วันแรกที่บัวขึ้นรถเมล์ บัวก็พบกับคำขวัญติดอยู่ที่หลังพนักเก้าอี้คนขับรถเมล์ มีใจความว่า

ขึ้นรถแล้วผมขอโทษ โปรดอย่าแบ่ง โปรดรีบเร่ง ทรัพย์สินส่งตรงมาให้ พักหน้าคนกระเป๋ามีใจไม่เข้าใจ มีอะไรบอกมาอย่าอำพราง” และที่กระจกหน้ารถ มีอักษรสีแดงแจ๊ด เขียนไว้ว่า

“น้ำไหลไฟดับ มีงานทำ โรงรับจำนำเปิดตลอดคืน”

บัวโดนรถเมล์อ่านคำขวัญเหล่านี้เพลิน แต่ครั้นเหลียวไปเห็นคำขวัญที่ฝารถข้างกริ่งทำให้บัวรีบหัดแขนลง เอื้อมมือไปยึดพนักเก้าอี้ไว้แทน เพราะคำขวัญนั้นมีใจความว่า

“โปรดอย่ายกมือของท่าน ถ้าหากท่านยังไม่ได้ใช้ มาม”

บัวรู้สึกทุเรศและอับอายแทนเจ้าของยากำจัดกลิ่นตัว “มาม” เป็นที่สุด สถานที่อื่น ๆ เหมาะสมจะโฆษณาสินค้าของตนมีมากมาย ไม่จำเป็นต้องมาใช้กับรถเมล์ ซึ่งผู้โดยสารมีภาระจำเป็นต้องยกแขนตลอดเวลา ทำให้เกิดอาการกระดากกระเตื้องไม่เข้าท่า

ครั้นรถจอดที่ป้าย ก็มีเสียงกระเป๋าร้องว่า

“จอดนี่ ๆ ผู้หญิงจะลง”

ป้ายต่อไป กระเป๋าคนเดิมก็ร้องขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ขยวนกว่าเดิมว่า

“จอดเฉย ๆ กระเทยจะลง”

ทันใดนั้นก็เสียงผู้โดยสารผู้หญิงหนึ่งร้องตอบว่า

“จอดเน่ ๆ แม่มึงจะลง”

เท่านั้นเอง รถเมล์ก็เบรคฟรีด คนขับหันขวับมานัยน์ตาลุกแดงเป็นไฟ ทวาด
ราวกับผู้โดยสารเป็นนักโทษที่ตนจะพาไปเรือนจำ ว่า

“ใครวอนอยากตายวะ”

เจียบ เจียบ จนบ๊วได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นว่า “หมาเห่า มันมันไม่กัด”

แต่แล้วคงไม่ผู้ชายคนใดในรถได้ยินเสียงหัวใจเต้นของบ๊ว จึงไม่มีใครหาญรับ
ว่า ตนเองเป็นผู้พูด

คนขับและกระเป๋าท่านัยน์ตาสอดส่ายอย่างหาเรื่องอยู่สักคน คนขับก็ขับรถพุ่ง
กระชากออกไป ผู้โดยสารจะหัวชุกหัวซุน จะเหยียบหัวกันก็ไม่แยแส

กว่าบ๊วจะถึงโรงเรียนเสริมสวย “เกศสยอง” ผมของบ๊วก็แทบจะดูไม่ออกว่า
เป็นทรงอะไร บ๊วก็ได้แต่คิดว่า เป็นเวอร์กรรมของคนกรุงเทพฯ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ครั้นโรงเรียนเลิก บ๊วยืนรอรถเมล์ตั้งแต่ป้าย 3 โมง จนถึงป้าย 4 โมง ก็ยังขึ้น
รถไม่ได้ เพราะคนแน่นห้อยโหนกันล้นออกมาถึงประตู รถเมล์วิ่งโยกเขยอย่างหนักยิ่ง
บ๊วนึกถึงสภาพลูกโป่งที่อัดลมไว้นั้นแน่น ถ้าแน่นเกินไปลูกโป่งก็แตก ครั้นเปรียบกับรถเมล์
แล้ว ถ้ามันเป็นไปอย่างลูกโป่งได้ บ๊วคงต้องร้องเพลง “ลาแล้วบางกอก” เป็นแน่

ในที่สุด บ๊วตัดสินใจเรียกแท็กซี่ คิดว่าพรั่งพร้อมข้าวเที่ยงสักมื้อก็แล้วกัน

แท็กซี่พุ่งปราดเข้ามาเทียบกับฟุตปาตอย่างรวดเร็ว ถึงในทันทีที่บ๊วยกมือขึ้นโบก
จนบ๊วสอ้งจนแทบตกจากฟุตปาต

“ไปบางเขนเท่าไรคะ” บ๊วถามอย่างอ่อนหวาน เพราะเห็นใจที่ต้องขับรถทั้ง
วัน อุดอยู่แต่ในรถ

“30 บาท” คนขับแท็กซี่ตอบหัวนที่สุดและสั่นเป็นบ้า

“18 บาทได้ไหมคะ” บัวต่อรอง เพราะเห็นว่ามันซักจะมากไป

“เดินไปไม่ได้กว่ารีครับ” ตอบเสร็จ แท็กซี่คันนั้นก็พุ่งปรี๊ดออกไปทันที ทั้ง
ให้บัวยืนไถ่ถอนหน้าเขี้ยวอยู่ตรงนั้น

บัวอยากจะปลงตก ไม่โกรธไม่เกลียดอะไรสักอย่าง แต่ก็ทำไม่สำเร็จจนแล้วจน
รอด เพราะมีสิ่งยั่วให้เกิดโทสะขึ้นเสมอ บัวอยากรู้กันว่า คนกรุงเทพฯ เขาจะเป็นอย่างบัว
บ้างรีเปล่าหนอ เขาจะใจเย็นเหมือนแอร์คอนดิชั่น ใจกว้างเหมือนมหาสมุทรอย่างเพลงที่
เขาร้อง ๆ กันไหมหนอ บัวไม่อยากคิด....ไม่อยากคิด เลยจริง ๆ จังจริงนะ ให้บัวตายสิ
เอ้อ ไม่เอาหรือให้คุณตายสิ จริง ๆ นะ

TRADE MARK

น้ำเชื่อม PYRAMID

น้ำเชื่อมกลั่น สดใส, ครีมโซดา, มะลิ, สับรุด, องุ่น, ส้ม, มะนาว, สเดอเบอรี่, กุหลาบ, และกลิ่นจืด กลิ่นรสหอมหวาน ชวนดื่ม เก็บทนนาน สอาด ถูกอนามัย

สินไชยพานิช
เลขที่ 15 ตรอกพระยาสุนทร อ. ปทุมวัน
พระนคร โทร. 53476

น้ำหวาน คาร์บอกซิเลต
CREAM SODA SYRUP
ใช้ขวดแก้วชนิดเดียวกับขวดน้ำดื่ม
ผลิตโดย บริษัทสินไชยพานิช จำกัด
MANUFACTURED AND BOTTLED BY
SIN CHAI PHARMICH
(PRODUCT OF THAILAND)
ผลิตภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่ม